

ÉN IS ILYEN EMBER VOLTAM KORÁBBAN

1962-ben kaptam üdvösséget. Az ezt követő 3 év során az újjászületett egyházban Isten megáldotta a szívemet. Mielőtt üdvösséget kaptam, dohányoztam, ittam, és rossz dolgokat műveltünk a barátaimmal. Vágyakoztam rá, hogy valamilyen változás történjen az életemben. Habár valóban keményen próbáltam nem vétkezni, egyáltalán nem változtam. Isten azonban megadta egy ilyen embernek, mint amilyen én voltam, hogy újjászülethessek, és lehetővé tette, hogy elmehessek a misszionárius iskolába, utána pedig elkerüljek Aphgokba és Jangpaliba. A katonaságot megelőző három év során teljesen eltérő emberré változtatott más világi emberekhez képest.

Mikor bekerültem a hadseregbe, számos meglepő esemény történt. Az egyik közülük az volt, hogy ráébredtem, mennyire más vagyok, mint a világban élő emberek. Első éjszaka, miközben próbáltam elaludni, egy káromkodó szó zengett a fejemben. Ez abból eredt, hogy aznap egész nap káromkodást hallgattam. Amíg az egyházban voltam, nem tudatosodott bennem, mennyire megváltoztam és új emberré váltam. Ám mikor bekerültem a hadseregbe és együtt éltem a többi katonával, nem lehetett mit tenni, világosan érezhető volt, hogy más vagyok, mint ők. Annyira csak magukra gondoltak és annyira sokra értékelték a testüket. Rájöttem, hogy számukra a test örömei jelentenek mindent. Mindezt látva csodálkoztam, hiszen én is épp olyan voltam azelőtt, mint ők, csak időközben más emberré váltam.

Emellett olyan reménység volt a szívemben, amely más katonáknak nem volt meg. Ezért bár nehéz és kemény időszakokon mentem keresztül a katonaéletem során, hálás voltam. A hadsereget megelőzően sokat éheztem, és télen rendkívül hideg szobában kellett laknom Aphgokban és Jangpaliban. A kiképzés nehéz és fárasztó volt a katonaságnál, és az én fizikumom sem volt előnyös hozzá. Mégis hálás voltam, hogy naponta háromszor megehetek egy szerényebb adag ételt, és nagyon örültem annak, hogy pokrócokkal ellátva alhattam egy meleg teremben, így nem éreztem hideget. Mindezek felett, mivel Isten velem volt, valóban áldott és kegyelemmel teli volt az életem a katonaságnál. Így hát, ha most valaki azt mondaná nekem, hogy menjek vissza a hadseregbe, azt gondolom, hogy minden habozás nélkül hajlandó lennék visszatérni.

AZ ELSŐ VASÁRNAS A KIKÉPZŐTÁBORBAN

Elérkezett az első vasárnap. A bázison volt egy tábori imaház. A kiképzésen lévő katonák is látogathatták az Istentiszteleteket, így én is odamentem. A káplán levezetett egy formális szertartást, és megnyugtató szavakat intézett a kiképzés alatt álló sor-katonákhoz. A katonák többsége könnyezett az Istentiszteleten. A hadseregbe érkezve le kellett vágatni a hajukat, és a nehézségek miatt, amelyeken keresztülmentek, a szívük szomorú volt, magányos és rémült. Nehéz volt alkalmazkodni a hadseregben folyó élethez. A káplán semmit sem mondott a katonáknak Istenről, sem pedig a Jézus iránti hitről, csupán kedves szavakat szólva megpróbálta megnyugtatóni őket, majd befejezte az Istentiszteletet. A többi káplán is ugyanilyen volt. Sajnáltam, hogy ezt látom. Erősen éreztem hogy: "Olyan jó lenne, ha egy újjászületett szolgáló, Jézus szívével és Isten elhívásával állna ezek előtt a könnyező katonák előtt, és hirdetné Isten Evangéliumát. Ezzel lehetővé tenné számukra, hogy találkozhassanak Jézussal. Ha találkozhatnának Jézussal, miközben ilyen üres és magányos az életük, képesek lennének Istennel járni. Talán ez a legjobb alkalom, hogy megismertessük velük Jézust?"

GYORSAN JELENTKEZEM

Ugyanazon a vasárnapon este újra elmentem az imaházhoz. Szerencsére a káplán nem volt ott. Két hivatásos közkatona állt elől, őszintétlenül és felkészületlenül vezették az Istentiszteletet. Dicséretre került sor, utána pedig a prédikáció következett volna. Amikor a káplán nem volt jelen, a hivatásos katonák kötelessége volt a prédikálás. Ők azonban nem voltak felkészültek ahhoz, hogy vezessék az Istentiszteletet. Az egyik katona előrejött, megállt a pódium előtt, és így szólt: "Van valaki Önök között, aki pásztor vagy lelkész volt, mielőtt idejött a hadseregbe? Szeretnénk, ha vezetné az Istentiszteletet."

Nagyon boldog voltam, mert hittem, hogy Isten adta nekem ezt a lehetőséget, hogy hirdethessem az Evangéliumot ezelőtt a sok katona előtt. Gyorsan felemeltem a kezem, attól tartva, hogy esetleg valaki más kimegy előttem. Bár a jelenlevők többsége sorkatona volt, tiszték, őrmesterek és hivatásos közkatonák is ültek a sorokban. Én

pedig csak sorkatona voltam, minden rangjelzés nélkül és borotvált fejjel. Mindazonáltal kimentem a pódium elé: hirdetni akartam az Evangéliumot. Kezdeként bizonyosságokat mondtam el arról, hogyan segített Isten engem, utána pedig az Evangélium hirdetésével folytattam. Elmondtam, hogy Jézus mennyire szeretett minket, és hogy megfeszítették értünk a kereszten. Nagyon örültem, ahogy láttam, hogy az emberek közel kerülnek az Igéhez. Szerdán ismét elmentem az imaházba. Nem azért, hogy hallgathassam az Igét, hanem hogy prédikálhassam. Szerencsére a káplán akkor sem volt ott. A tábori kiképzés 6 hete során minden egyes Istentiszteletre elmentem, egyet sem hagytam ki. Sosem láttam a káplánt vasárnap esténként és a szerdai alkalmon. Néha még vasárnap délelőtt sem lehetett találkozni vele. Csak két-három tiszt és őrmester volt ott az imaházban, és mikor eljött az Istentisztelet kezdetének időpontja, gondban voltak, hogy mit kellene csinálni. Isten megadta nekem a lehetőséget: átvehettem a szerda esti Istentiszteletek vezetését, és hirdethettem az Igét. Talán nem is érthetitek, mennyire hálás voltam, mikor láttam, hogy az Igét hallgató emberek egymás után kezdtek megváltozni. Néhány tiszt és hivatásos közkatona is hallgatta a prédikációm, a szívük megváltozott, és elkezdtünk egyre közelebb kerülni egymáshoz. Megkérdezték, melyik alakulatnál vagyok, és elkezdtek érdeklődni irántam. Miután befejeztem a szolgálatot, és visszatértem a szobámba, azt gondoltam magamban: 'Húha! Isten megadta nekem a lehetőséget, hogy prédikálhassak a katonáknak!' Nagyon hálás voltam az Úrnak.

Mindamellet nem jött el annyi ember az imaházba, ahogy vártam. Ennek az volt az oka, hogy bár sokan nehézségeken, viszontagságokon és fájdalmakon mentek keresztül, és megnyugvást keresve, könnyekkel érkeztek a tábori gyülekezetbe - a gyülekezet nem tudott sokat tenni értük. Világosan láttam, hogy a káplán, a tisztek és a katonák számára formalitássá vált az Istentiszteletek megtartása. A káplán vasárnaponként egy 20 perces Istentiszteletet tartott, amelyen egy előzetesen előkészített szöveget olvasott fel, mintha egy könyvet olvasna.

Én egy senki voltam. Isten mégis megadta nekem a szívet, az Evangéliumot és a bizonyágtételeket, hogy megoszthassam velük. Nagyon hálás vagyok, hogy Isten megtöltötte a szívemet az ő ígéreteivel, bizonyágtételeivel és az Evangéliummal, amelyek által képes voltam hirdetni nekik az örömhírt.

LELKÉSZ, BÁR EZ NEM JELENT SOKAT, DE TELJESEN KÉSZ VAN

Az egyik nap kiképzés után elmentem, hogy levágják a hajamat. A fodrászatnál dolgozó katonák különösen ingerültek voltak, mivel egyvégtében mintegy kétszáz katonának kellett levágniuk a haját. A fodrászatot vezető katona olyan sorkatonákat választott maga mellé, akik civilben is fodrászok voltak. Nem szépen kivitelezett, rendes hajvágásokat írt elő, hanem minden egyes embernél csupán 1-2 percet engedélyezett a műveletre. Gondolatoktól üresen álldogáltam a sorban, mikor a fodrászatot vezető katona hirtelen mellettem termett, és így szólt: "Á itt van, lelkész!". Ő is hallotta a prédikációimat az imaházban. Megfogott és leültetett a sok katona közepette, és személyesen ő maga vágta le a hajamat. Ráadásul miközben a többieknek 2 percig tartott a hajvágás, az enyém 20 percet vett igénybe. Mikor befejezte, így szólt: "Lelkész, bár ez nem jelent sokat, de teljesen kész van". Így azután nekem lett a legjobb a frizurám az egész laktanyában. Az emberek ámultak, mikor meglátták a fejemet.

Miközben az Evangéliumot hirdetem a kiképzőbázison, sok katona emlékezett rám és segített nekem, sokfajta módon. Ahogy ezen gondolkodom, világosan felismerem, hogy nem számít, hova kerülök, áldás Istennel járni. Bár a kiképzőbázison nehéz és fárasztó volt az élet, mégis bármikor visszagondolok erre az áldott időszakra, amelyet ott töltöttem, hálás vagyok az Úrnak, mert Isten velem volt. Még ha vissza is kellene térnem egy ilyen helyre, úgy érzem, vissza tudnék menni anélkül, hogy nagy gondnak érezném a szívemben, mivel hálás vagyok azért, hogy prédikálhatom az Evangéliumot.